

Over Sjældet.

Fortælling
af
Friedrich.

(Fortsættelse.)

Da sød for hans Dre højt over ham den tordnende Bragen; han kjendte den flakkende søjle, og omendkjønt han forsøgte sig sammen dermed, saa tabte han ikke Besindelsen, men kastede sig ned bag en fremstaaende Klippe i Schakten og klatrede sig i Dødsangsten fast til Klippen. Lavinen kom susende nedover med sin altsjælslæggende Kraft. Det var ham, som om han var voldsovertraadt med sin altsjælslæggende Kraft. Det var paa hele Legemet, og sit og hans Hoved blev slaaet imod Klippen, — derpaa forlød Bevidstheden ham.

Da han kom til sig selv igjen, var han neppe istand til at røre sig. Alle hans Lemmer syntes at være lammede. Lidt efter lidt tog han sig dog sammen igjen. Nase, Mund og Ører paa ham var fuldstoppede af Sne; men trækkende Vejret tungt befriele han sig derfra. Først nu blev han sig bevidst, hvad der var foregaaet. Omhyggeligt prøvede han sine Lemmer, intet af dem var brudt, hvormeget de end smerte.

Langsomt rejste han sig op. Han kunde staa og gaa. Vel staa han heftigt over hele Legemet, men langsomt arbejdede han sig nedad Gruset, hvorunder Bændet rullede. Han naede Stedet, hvor han kunde forlade Saakten, og var reddet. Udmattet sank han i Sne. Som et Lunder syntes ham hans Frelse. Men han tænkte ikke paa sig selv, kun paa den Elskede og den Angst, hvori hun søvede. Blot han dog kunde have raabt op til hende, at han var levende!

Langsomt steg han ned i Dalen og derpaa op til sin Faders Gaard. Vejen faldt ham usigelig tung; han sølte, at han var forrevet i Ansigtet og paa Hænderne, men hvad bekymrede han sig om det, han var ilide!

Da han var naet hjem til sit Kammer, havde han knapt saameget Kraft tilbage, at han kunde faa af sig de gjennemblødte Klæder og kaste sig paa Sengen. Han kunde ikke sove; hans Ansigt brændte, alle hans Lemmer smerte. I en halv bevidstløs Tilstand laa han der; i hans Dre Klang den tordnende Bragen af den nedstyrtende Lavine, hans Hænder greb krampagtigt om Sengestøtten, for at holde sig fast. Endelig overmandede Sønnen den Umatte.

„Hansel, hvad er foregaaet? Hvad er der tilfaldt Dig?“ raabte Moderen.

Bækket op af Sønnen saa han sig forbauset og endnu søvndrullen omkring. „Hvad skal der vel være foregaaet?“ spurgte han endnu halvt i Dromme.

„Dit Ansigt — Dit Ansigt!“ raabte Moderen og traadte hændervridende hen til ham.

Hansel forsøgte paa at rejse sig op, og kun med største Anstrængelse lykkedes det ham. Hans Ansigt var usigeligt lysende, og alle hans Lemmer kaldte tilbage i hans Grindring, hvad der var foregaaet. Forsædet soer han sammen, men han satte sig hurtigt. „Hvor — hvor?“ raabte hans Moder.

Hansel rejste sig langsomt op i Sengen.

„Aa, raabte han, hans Tanter var endnu omtaaet, og han vidste neppe, hvad han sagde.

„Du var jo igaar aftes gaaet til Nostraks efter os,“ forfattede hans Moder. Hansel raabte et Djeblit. Han kunde ikke tilstaa Sandheden, ikke dengang for sin Moder, hans Kjærligheds Hæmmelighed tilhørte jo ikke ham alene.

„Der paakom mig saadan Lykt til at gaa ned i Dalen,“ sagde han uden at se paa sin Moder. „Jeg vidste, at jeg i „Elephanten“ endnu vilde træffe Vener; vi vare meget lyflige, vi drak endel, og jeg har vist drukket formeget. Det var sent, da jeg vendte hjem, — jeg ved ikke, hvad der er foregaaet, — jeg maa have taget fejl af Vejen, — da — da hyste jeg mig ifra en Klippe, over tredive Fod høj — jeg ved det ikke.“

„Hansel, Du har faaet Skade!“ udraabte Moderen forstrækket.

„Nej, Moder, jeg er jo gaar herhid,“ svarede han, beroligende hende. „Mine Lemmer ere friske, jeg har kun slaaet mig noget, det er bet Hele.“

„Du ved ikke, hvorledes Du ser ud, Dit Ansigt er sønderfængt!“ forfattede Moderen. Du kan ikke vide Dig for noget Mennecke. Jeg har nok sagt gjort Dig nogen Bebrejdelser, men hold op med at drikke Vin, Hansel! Alereede mangen En er gaaet tilgrunde, ved den!“

„Jeg gaar ikke tilgrunde,“ svarede Hansel og greb sin Moders Haand. „Lad min Ungdom faa komme til sin Ret, jeg kommer nok igen paa ret Veje.“

Dg Moderen strøg beroligende og kjærtegnende Haanden over Haaret paa sin Søn; han havde været kjærlig og brav fra sin tidligste Barndom.

„Vend nu lidt,“ sagde hun, „saa vil jeg forberede Din Fader paa, hvad der er passeret, at han ikke bliver forstrækket, naar Du kommer ind til ham.“

Hun forlød Kammeret og Hansel var straks ude af Sengen. Da han traadte hen foran det lille Spejl, soer han selv forstrækket tilbage. Hans Ansigt var ophovnet og bedækket med Blod, men hans Lemmer vare uskadede, og det gav ham hurtigt hans friske Mod tilbage.

Han rettede sig op og strakte sig, om end denne Bevægelse gjorde ondt; derpaa traadte han hen til Vinduet og saa over til Oberburgstejn. Den laa trist, halvt indhyldet i Taage. Hvorfor skinnede Solen ikke, hvorfor var Luftten ikke klar? Han kunde have lyst til at rive Vinduet op og sende en Jæben gjennem den friske Morgenluft, saa kraftig, at den kunde trænge over Dalen og hen til den Elskede og bringe hende det glade Budskab om hans Frelse.

Da han kom ind i Stuen modtog hans Fader ham uden at gøre ham Bebrejdelser, men i Taushed. Han spurgte ikke om Narfagen til, at han saa saaledes ud, som han gjorde; han syntes ikke at ville lægge Mærke til det.

Hans Forældre gjorde sig istand til at gaa til Messen; han blev tilbage, thi med det forreede Ansigt vilde han ikke vise sig. Han frygtede desuden for de Spørgsmaal, man vilde gøre ham.

Hans Forældre havde allerede forladt Huset, da hans Moder endnu engang vendte tilbage.

„Hansel, Du gaar vel ikke ned i Dalen?“ spurgte hun.

„Nej, Moder.“

„Dg naar jeg bliver spurgt, hvorfor Du ikke kommer, hvad skal jeg saa sige?“ Hansel nodede et Djeblit med at give Svare.

„Sig, at jeg var gaaet paa Gensfejagt,“ sagde han derpaa.

„Hansel, skal jeg se en Uansndhed?“ spurgte Moderen alvorligt. „Jeg gaar til Messen, og da kan min Mund ikke lyve.“

„Saa sig da, at jeg sofer m'g uoet,“ svarede Hansel forlegen. Hans Moder gik i Taushed bort. Han saa efter hende gjennem Vinduet. Sagde hun dog ikke Uansndhed?

Eftertaenksonst støttede han Hovedet i sin Haand. Det laa tungt paa hans Bryst; to Gange var han kun med Nød undgaaet Døden. Saa vidunderlig hans Redning end var, saa kunde han dog ikke af sit fulde Hjerte glæde sig derover.

Derpaa saa han sig om, for at finde et Middel til at give den Elskede Underretning om sin Frelse. Stulde han skrive til hende? Hvor fandt han saa et Styk, der kunde overbringe hende Brevet? Maa ske klarede Luftten mere af, saa at han kunde være istand til at give hende et eller andet Tegns.

Tæret og modfalden lagde han sig paa Bankten.

Hans Forældre vendte tilbage fra Messen. De medbragte ingen Nyheder fra Dalen, thi de havde kun verlet nogle Ord med nogle Bekjendte. Hansel vidde heller ikke spørge, thi han frygtede, at de kunde have faaet at vide, at han den foregaaende Nat ikke havde været i „Elephanten.“

Efter Middagsmaaltidet gik han ind i sit Kammer og lagde sig paa Sengen til at sove.

Imidlertid herskede der i * * *

for Bevægelse. Unterburgstejnerens Tjenestekarle søgte efter deres Herre. Da de vare gaaede til Messen, havde han endnu ikke forladt sit Værelse; de havde dog ikke søgt efter Narfagen dertil, da de troede, at han muligvis den foregaaende Aften kunde have taget sig en Kus og sin søv den ud. Men da han efter deres Hjemkomst endnu ikke viste sig, vare de gaaede ind i hans Værelse og havde fundet det tomt. Hans Seng havde været upræt. De vare overbevisede om, at der var tilfaldt ham en Ulykke. Der manglede ogsaa hans Bøsse, som ellers hang paa Væggen ved Siden af Sengen. At Unterburgstejneren om Natten var draget ud paa Jagt, anfaar Enhver som umulig, thi saa taabelig kunde han dog ikke være, at tage op i Bjergene ved den nu indtraadte Thauvind. Desforuden havde det været saa mørkt, at han ikke kunde have faaet Dje paa noget Vildt.

En bange Stemning havde bemærget sig Alle. Unterburgstejneren var ikke noget Barn, der under saadanne Omstændigheder uden Nødvendighed forlød sin Gaard og tog affed op i Hjældene. Stulde han have beføgt sin Forlovede og være forulykket paa Hjemvejen? Heller ikke dette kunde Moderen tro, thi det var ikke forblevet nogen Hæmmelighed, at Hustru nagede at blive blivende i Husstru. Unterburgstejnerens Tjenestepige havde allerede forlangt berettet dette. Noget usædvanligt maatte der være sket.

Uvilkkaarligt tænkte de fleste paa et Sammenstød med hans Modstander — med Hansel. At de begge havde hindeanden, vidste Alle. Man erindrede sig, hvilken vild Trubfel Hansel, for nogle Uger siden, havde udtalt i Sjæstigevegaarden imod David. Hvorfor var han ikke kommen til Messen? Mange troede at have bemærket, at hans Forældre, da de vare gaaede i Kirke, havde været i paafaldende Grad stille og nedslaaede.

Endnu vovede imidlertid Ingen at udtale nogen Mistanke mod Hansel, thi horeledes skulde vel de to Modstandere midt om Natten have stødt sammen? Men saa fortalte en gammel Kone, at Hansels Moder, paa Vejen til Kirken havde meddelt hende, at hendes Søn var slemt forreven i Ansigtet og paa Hænderne, og at han derfor ikke havde kunnet gaa til Messen. Han havde den foregaaende Nat siddet i „Elephanten“ og drukket formeget, saa at han paa Hjemvejen havde taget fejl af Vejen og var styrtet udover en Klippe.

„Han har ikke været i „Elephanten“ eller heller ikke i „Bost!“ raabte flere samtidsidig, og nu var der ikke længere Tvivl om, at han var truffet sammen med Unterburgstejneren. Han havde jo truet med at ødelægge ham, saaledes som han slog istrykker et Glas.

„Han har slaaet ham ihjel!“ raabte de, som stod paa den Forsvundes Side. Hansels Vener vovede ikke længere at drage i Tvivl at han var styldig, men de forsøgte at tage ham i Beskyttelse, for at Netten ikke straks skulde stride ind, og at han saaledes kunde faa Tid til at flygte.

„Endnu er det ikke bevist, at han er styldig,“ fastede Sepp Plantenstjerner ind.

Hans egen Moder har fortalt, at han er slemt forreven i Ansigtet og paa Hænderne, raabte flere imod ham. „I „Elephanten“ har han ikke været. Det maa have været en haard Kamp, thi David var ham voksen.“

Dgaa Franz Steger antog sig Vennens Sag.

„Dg om han ogsaa har kjæmpet med ham, er det da bevist, at der paahviler ham nogen Brøde?“ sagde han. „Hvem ved, hvor de have mødtes og hvorledes de have behandlet hinanden. Unterburgstejneren maa være bleven ilde tilredt, han holder sig maa ske skult hos en Ven, indtil de væreste Skræmmer ere helbredede, thi han er sult og vilde saaledes nødig vise sig for Nogen. Endnu har Ingen Ret til at kaste nogen Skyld paa Hansel. Først maa det dog bevise, at han har tilføjet Unterburgstejneren Skade paa Liv eller Lemmer.“

„Du har Ret,“ faldt Sepp ind. „Da de brødes paa „Elephantens“ Gaard og Hansel kastede David overende, da havde ogsaa denne kunnet faaet Hovedet sønderflaaet, og der vilde ingen Skyld derfor have kommet til at hvile paa Hansel. Maa ske siddet Unterburgstejneren allerede nu hjemme hos sig selv og vil ikke lade sine Folk se, hvor ilde han er tilredt.“

„Ere de To mødtes alene og ved Nattetid, saa er det ikke blevet alene og Brydning,“ svarede flere; men Stegers Ord havde dog sødt den Indsigelse, at Ingen vovede at beskylde Hansel for nogen Forbrydelse. Unterburgstejnerens Død maatte jo først konstateres.

Samtalen drejede sig denne Dag alene om denne Gjenstand, og alle Muligheder bleve til Hjænge vejede. Et forblev imidlertid uforklarligt, og det var, horeledes Hansel og David havde kunnet mødes ved Nattetid, thi gjennem Davids Tjenestepige var det saftlaant, at denne om Aftenen ikke havde forladt sin Gaard. Efter at hun havde lagt sig til Ro, var han endnu forblevet i Værelset, hvor de saadantligvis opholdt sig.

Silbtigt ud paa Aftenen kom en Tjenestekarle fra Unterburgstejn med i „Elephanten“ og berettede, at der endnu ikke var fundet Spor af hans Derre. I flere Timer havde han i Selskab med en Del Vænder søgt efter ham. De havde ogsaa været oppe paa Oberburgstejn. Bønden der var bleven meget forstrækket over sin tilkommende Svigerjønns Forsvinden, men heller ikke han kunde give nogen Underretning.

Da Kredsdommeren derpaa den følgende Dag led jaget af en Gendarm stred igjennem Landsbyen og langsomt steg opover Bjergtet, saa vidste Alle, som saa ham, hvor han skulde hen.

Folk traadte ud i sine Gadedøre og saa efter ham.

„Han henter Hansel,“ sagde den Eneste til den Anden.

„Hans Brøde maa altfaa være bevist, ellers vilde de vel ikke hente ham,“ sagde en Trejde.

„Er Du saa sikker paa, at de henter ham?“ spurgte en Farver, som traadte hen til den Talende. „Derfor kan er styldig, saa vil han allerede forlangt være over Hjældene, thi dertil har han haat Tid nok, og deri kan jeg heller ikke fortaente ham.“

„Dommeren ved nok, hvad han gjør,“ bemærkede Farverens Nabo, som ikke levede paa den bedste Fod med denne.

„Det ved jeg ogsaa!“ raabte Farveren leende. „Derfor kan sinder Reden tom, saa vender han tomhændet tilbage. Det vilde en Anden ligejaa nøjagtigt udsføre.“

Folket havde gjættet rigtigt. Kredsdommeren steg tilligemed Gendarmen op til Hajdachers Gaard.

Den gamle Bønde sad tilligemed sin Kone og sin Søn ved det tavlelige Middagsmaaltid.

Konen soer forstrækket sammen, og Skcen faldt ud af hendes Haand, da hun saa Kredsdommeren og Gendarmen træde ind i Værelset. Hun kunde neppe trække Vejret, usigeligst hendes Dre hen over sin Søns Ansigt; dette var ganste roligt.

Dommeren hilsende venligt paa de to Gamle.

„Hvad er der da foregaaet med Dig?“ sagde han, henvendt til Hansel. „Dit Ansigt er jo skrækkelig forrevet.“

„Jeg er styrtet ned.“

„Naar da?“ spurgte Dommeren ellsaminerende.

„Nat til Søndag.“

„Horeledes er da det foregaaet? Jeg har stude staaet i den Formening, at Du meget nøje kjendte hver Sti og hver Sten. Hvor har Du da været?“

„Jeg var ned i Dalen, og paa Tilbagevejen er jeg styrtet udfor.“

„Hvor i Dalen har Du været?“

Hansel nodede med at give Svare.

„I „Elephanten,“ faldt hans Moder ind. „Der har han drukket med sine Vener, og Vinen var det andetledes end det var tidligere, de unge Mennecker ved ikke mere, naar de skulle høre op.“

Hansel erellers maadeholdende, men ved sit Fald kunde han have tilføjet sig Skade for hele Livet.“

„I „Elephanten“ har han ikke været,“ afbrød Dommeren Konen. „Nu, sig hvor Du har været.“

Hansel fik sig da at vide, at den gængsne sig til Hansel.

Blodet sloj den Upspurgte til Ansigtet. Stulde hans Sammenstød med David være bleven opdaget?

„Stal jeg da gjøre Regnskab for, hvor jeg gaar hen?“ spurgte han. „Jeg tænker ikke det er nødvendig, saalange som jeg ikke træder Nogen for nær.“

„Jo, det er usædvanligt,“ gjentog Dommeren alvorlig.

„Dg om jeg desuagtet ikke gjør det?“

„Saa arresterer jeg Dig.“

„Jesus Maria!“ skreg Konen. „Hansel, hvad har Du gjort?“

„Intet, Moder!“ svarede Hansel roligt. „Jeg behøver ikke at sige, hvor jeg har været, og derfor kan man heller ikke arrestere mig. Hr. Kredsdommeren spøgger.“

„Jeg spøgger ikke, det tilhører ikke mit Embede,“ vedblev Dommeren med Uvilje.

„Saa har Du vel heller ikke truffet sammen med Unterburgstejneren?“

„Nej,“ gav Hansel roligt til Svare.

„Og Du ved heller ikke hvor han er bleven af?“

„Nej.“

„Hvad er der saa med Unterburgstejneren?“ faldt den gamle Hajdacher spørgende ind.

„Han er forsvunden siden Natten mellem Lørdag og Søndag; der er ikke Spor at have truffet sammen med ham, at have slaaes med ham og slaaet ham ihjel.“

„Jesus Maria! Min Hansel!“ skreg Konen højt og vrede i Fortvielse sine Hænder.

Bestyret stod Hansel der og stirrede paa Dommeren. Derpaa traadte han hen til sin Moder.

„Vær rolig, Moder, det er Altsammen ikke sandt!“ sagde han. „Det maa snart blive opklaret, at jeg ikke har gjort det.“

„Saa har Du vel heller ikke for nogle Uger siden udstøbt en vild Trubfel mod David?“ fortsatte Dommeren. „Har Du ikke slynget et Binglas mod Bordet, saa det sprang i tusinde Stykker, og udraabt, at saaledes skulde det gaa Unterburgstejneren, naar han mødte Dig?“

„Jo, det har jeg gjort, jeg var vrede dengang, og havde han mødt mig hin Dag, saa ved jeg ikke, hvad der kunde være sket. Men mit Blod blev snart roligt igjen.“

„Dg hvorfor var Du vrede? Hvad han gjort Dig?“ spurgte Dommeren.

Hansel taug. At David havde stult paa ham, turde han ikke sige, og nogen anden Grund faldt ham ikke ind, thi den svære Beskyldning, som hvilede paa ham, virkede forvirrende.

„Nu, Du betænker Dig,“ fortsatte Dommeren. „Tro kun ikke, at det skal falde Dig saa let at luffe mig. Jeg kan endog sige Dig, hvor Du var Nat til Søndag. Du var gaaet op til Unterburgstejn og derpaa er Du gaaet ind i Stoven. Hvorfor det sig ikke saa?“ (S.)

R. J. Paul, Præsident. A. G. Kendall, Kassierer. A. U. Dann, Assiste Kasse.

Saint Paul National Bank
Efterfølger til
St. Paul County Bank.
St. Paul, Nebraska.

Autoriseret Kapital..... \$200,000.00.
Udbetalt Kapital..... \$50,000.00.

Udfører almindelig Bankforretning. Beklæder udsendes paa alle Europas ledende Byer Dampskibs-Billetter tilhæls, til og fra alle europæiske Byer. Pengene udbetales paa gunstige Villkaar. Vi gjør Udlaaninger i gode Forme en Specialitet.

Dannebrog
Jernvare-Mobel og Seletøjbutik

fører et kompletteret Lager af Njentræk, Kaffelovne, Vilttøj, Bindu-Glas, Møbler, Matraser, Senge-Bjeder osv.

I Forbindelse hermed drives et Maskinstageroversted, hvor Bestillinger af nyt Vilttøj, eller Reparation af gammelt udføres paa kort Notits.

Et Udvvalg af Vigtigsternes stabsigt paa Lager.

Jeg forhandler ogsaa Seletøj og Ekstradene for samme.

Priserne garanteret. Theo. J. Steen.

Udsalg
af
Melstoffer samt „Feed“
hos M. C. Petersen i Dannebrog.

Paa Lager holdes fremdeles et Udvvalg af Patent samt de almindelige Sorter Mel, Klid, „Shorts“ o. s. v.

HVEDE MODTAGES I BYTTE FOR MEL.

Dannebrog Lumber Co.,
Dannebrog, Nebr.

Har et stort Oplag af alle Slags Bygnings-Materialer samt Fence-Poste, som selges til
Dagens laveste Priser.

Vi lader os ikke undersælge. Saa Eders Døerflag ved andre Handlende, og Jvil finde det til Eders Fordel at se os før I kjøbe.

M. C. Petersen,
Manager.

Geo. C. Vean, Præs. A. G. Gaby, Vice-Præs. P. Jepson, Assit. Kassierer.

International Bank,
Dannebrog, Nebr.

Almindelig Bankforretning udføres.

Penge tillæns paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Sikkerhed. Beklæder udsendes paa alle ledende Stæder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa selges.

Notary Public tilstede i Bankten.

Jernbanetogenes-Tidstabel.

Unin Pacific Jernbanen.
Gr nd Island-Dr-Divisionen.

Syd paa.		Nord paa.	
Perfontog	8.45 Form.	Perfontog	6.45 Form.
Godstog	4.00 Eftm.	Godstog	8.35 Form.
	4.10		

* Dette Tog ankommer til Omaha samme Dags (Eftm. kl. 2. 55).

St. Paul — Loup City Divisionen.

St. Paul til Loup City.		Ankommer fra Loup City	
Perfontog	6.50 Eftm.	Perfontog	8.40 Form.
Godstog	9.15 Form.	Godstog	4.0 Eftm.

Morgentoget fra St. Paul forbyrder i Grand Island med „The Overland Flyer“, som ankommer til Omaha kl. 2.50 Eftm. og til Council Bluffs kl. 3.15 Eftm. Forbindelse haves med Hurligtog til østlige og sydvestlige Stæder. Forbindelse med alle Punkter i Vesten; Tog krites blot en Gang mellem Grand Island og San Francisco.

Priser og anden Oplysning erholdes ved Henvendelse til Agenten i U. P. Depot i St. Paul. Ekspeditions-Billetter til alle Pladser i Sydten selges efter lavest stillede Taktter.

G. White, Agent i St. Paul.

Burlington & Missouri River Jernbanen.

Eft paa.		Vest paa.	
Perfontog	8.12 Form.	Perfontog	1.57 Eftm.
Godstog	1.57 Eftm.	Godstog	3.45 Eftm.

Perfontogene ankomme til Lincoln Kloften 1.15 Eftm., og afgaar fra Lincoln Kloften 1.50 Eftm. Ankomsten til Omaha sker Kloften 3.30 Eftm.

Hver Tog medfører Passagerer. Gjennemgaaende Biletter til alle Stæder og over enhver Jernbane medfølger.

E. A. Spencer, Agent i St. Paul.

J. P. Noehn,
— Gjer af —
Howard City Apothek,

holder et almindeligt Lager af Mediciner, Tøjletgjenstande, Malning, Søger og Skrivematerialer m. m.

Saa vel Lagers Anordninger som Hjemme-Recepter udføres nøjagtig.

Howard City, Nebr. Posthus: Voelus.